

Ticība

Elina Lāce

Dīžstendniecei Annijai marta beigās apritēja vien 19 gadu, bet tie jau daļami divās atšķirīgās daļās: pirms un pēc pagājušā gada 5. septembra, kad viņa iekļuva autoavārijā. No vienas puses ļoti nopietnās gūtās traumas ir iezīmējušas tālākos mēnešus personiska Ciešanu laika zīmē, bet no otras puses (tai daudziem ir tik grūti noticēt!) Annija apliecina — notikušais gan viņai, gan pārējai ģimenei nesīs lielu svētību.

Tajā vakarā

Krūmiņu ģimenes vecākā meita kopā ar draugiem devās pavizināties ar automašīnu turpat, māju apkārtnē. Draudzene pirms divām nedēļām bija ieguvusi autovadītājas apliecību un, braucot pa grantētu ceļu, laikam pārvērtēja savas braukšanas prasmes. Automašīna pārmeta trīs kūleņus. Lai arī parasti Annijai drošības jostas lietošana šķita pašsaprotama, tieši to vakar viņa nebija piesprādžējusies... Tagad Annijas mamma Ilze vērtē, ka pats

Gaidot uz augšāmcelšanos jau šajā dzīvē

Dievs meitu ir no automašīnas izglābis. «Dievs tādas situācijas pieļauj līdz vienam bridim, kad Viņš cilvēku iznes no nelaimes ārā. Kaut kam bija jānotiek, kaut kam bija jāmainās gan mūsu, gan citu cilvēku dzīvē.» viņa saka.

Annija avāriju atceras skaidri. «Kad automašīna vēlās, manī bija *rikatīgs* miers! Nebija baļu par to, kas tagad notiks. Pēc avārijas, gulot uz lauka, teicu: «Es nejutu kājas, bet — es jūtīšu!» zīmīgos vārdus atklāj meitene. Viņa teikusi arī, lai par viņu lūdz Dievu. «Man jau šīs lietas nebija svešas, vienkārši likās, ka ikdienā bez tām varu iztikt. Kad vajadzēs, tad iešu uz baznīcu. Mācību gada sākumā man it kā bija viss — laba ģimene, pēdējais vidusskolas gads, draugs, tomēr bija izjūta, ka vēl kaut kā pietrūkst. Tikai nezināju, kas tas ir. Vienlaikus biju un nebiju laimīga. Tagad saprotu, kā man pietrūka, un liekas — kā es varēju laiku tā izniekot? Esmu pārliecināta — nevis citiem jāžēlo mani, bet man jāžēlo citus, jo viņi vēl nezina, kā viss patiesībā ir! Man ir dots jauns sākums! Pie tam neko daudz vēl savā dzīvē neesmu paguvusi sabojāt.» apliecina Annija.

Pēc avārijas

viņa nogādāta Paula Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas reanimācijā. Vecākiem pirms tikšanās ar meitu izstāstīts, cik smagas ir gūtās traumas, bet Annija vēl to nav zinājusi. Galvas traumu viņai nav bijis, tādēļ domas

bijušas pavisam skaidras. Meitene vecākus sagaidījusi ar smaidu un ļoti konkrētām norādēm: atvest uz slimnīcu Edvarta Virzas «Straumēnus», ko skolā uzdots izlasīt, piezvanīt skolotājam, atteikt pierakstu pie zobārsta un sazināties ar draudzeni, kura vadīja automašīnu, lai pateiktu, ka Annija netur ļaunu prātu par notikušo.

Iesprādzis kakla kauls, divi izšārdīti mugurkaula skrīmeļi krūšu daļā (mugurkaulu nu tur skrūves un stieņi), laužts atslēgas kauls, plaušā iedūrusies riba... Ģimene liksmoja par katru caurulīti, kas tālāko divu nedēļu laikā no Annijas tika atvienota. Kad varēja iztikt arī bez tās, kas nodrošināja meiteni ar nepieciešamajām barības vielām, Annija slimnīcas ēdienu izgaršoja un izbaudīja kā ļoti īpašu. Pēc slimnīcā pavadītajam nedēļam, vēl divus mēnešus Annija uzturējās rehabilitācijas centrā «Vaivari». Kopš viņas atgriešanās mājās Krūmiņu ģimene regulāri apmeklē Talsu luterāņu baznīcu. Šajā draudzē visi ir kristīti un iesvētīti, tomēr pirms avārijas lieciet, ka ar to arī ir pietiekami. «Mēs šo avāriju uztveram kā svētību mūsu ģimenei. Cilvēkiem ir grūti to saprast. Kad uz jautājumu, kā mums iet, atbildam, ka labi, daudzi brīnās un gandrīz sadusmojas,» pamanījusi Ilze. Arī Annija piekrit: «Kad iepriekš iedomājos, ka ar mani kas tāds varētu notikt, man likās, ka tad nav jēgas dzīvot. Bet patiesībā tagad ir daudz lielāka jēga dzīvot! Jo daudz lielāka jēga ir dzīvot tādai, kāda es esmu tagad, nevis tādai, kāda es biju.» Sākumā viņa dievkalpojums visu laiku raudājusi. «Ne jau tāpēc, ka man ir slikti, bet tāpēc, ka man ir tik labi! Tas aizkustinājums... Mūsu baznīca ir liela, tu tajā jūties maziņš,

«Es nejutu kājas, bet — es jūtīšu.» Annija Krūmiņa teikusi uzreiz pēc avārijas. Tādu ticību viņa turpina glabāt sirdī. Albuma foto

mācies pazemību... Manā labā tik daudz ir darīts... Aiz bēdām īpaši raudājusi neesmu.»

Daudzi aplami iedomājas,

ka Annija tagad caurām dienām sēž, rokas klēpi salikusi, bet viņa tā vietā pukojas, ka dienas paskrien pārāk ātri, lai paveiktu visu iecerēto! Annija mācās kopā ar mājskolotājiem, lai nākamajā mācību gadā varētu pabeigt vidusskolu, ik dienu pavada zināmu laiku svaigā gaisā, nekad nespēj atrast pietiekami daudz laika rokdarbiem, ko meitene nerimstoši veic, darīnot sievišķīgi romantiskas rotas. Ļoti daudz laika prasa fiziskie vingrinājumi, rāpošana, stāvēšana pie tēta veidotajām līdztekām. Krūmiņi ārstu izteiktajai diagnozei lielu vērtību nepievērš, uztver to vien kā viedokli un ar Dievpalīgu dara visu, ko vien var, lai Annija atkal staigātu. «Cilvēki jautā, kas un kā, bet nespējot, ka šādos gadījumos progress nav tik straujš, lai lielas izmaiņas notiktu nedēļas laikā. Tās nav kakla sāpes, kas drīz pāriet,» atgādina Ilze. «Pamazām sāku just savas kājas, bet tas ir tik minimāli... To tā nevar saprast. Sākumā bija tā, ka pieskaros kājām, bet

tikai ar prātu zinu, ka tās ir manējās. Nejutu pilnīgi neko. Tagad kājas tīrpst, kut, sāp. Dažreiz, gulēt ejot, kājas ļoti sāp, bet es par to ļoti priecājos! Katru nakti nodomāju, ka no rīta jau jūtīšu savas kājas. Kad pamostos un tomēr nejutu, spriežu — nekas, jūtīšu nākamajā dienā! Kā būs, tā būs. Lai kas tālāk notiktu, tas man būs vislabākais. Ticu, ka būšu dziedināta,» saka Annija.

Pēc notikušā ļoti daudz cilvēku vēlējušies palīdzēt, ziedojuši naudu, kas sākumā bijis ļoti svarīgi, ģimene saņēmusi daudz mīlestības un augstu vērtē pazīstamu un pat svešu cilvēku lūgšanas par Anniju ne tikai Latvijā, bet arī citur pasaulē.

«Tas droši vien skan divaini un daudzi to nespēj saprast, bet tas, kas ar mani notika, ir nācis tikai par labu. Tik daudzi cilvēki spēj paveikt visu, bet... darbojas tik nelietderīgi! Es daudz ko nevaru izdarīt, tomēr esmu tik laimīga,» Annija saka caur asarām. Ilze atklāj, ka meita vēl nesēn teikusi: «Mamma, cik labi, ka tas notika ar mani! Cik labi, ka tas nenotika ar kādu no jums, jo to es nespētu pārdzīvot. Kad tas ir noticis ar mani, man viss ir kārtībā.»